

מובדלים כו' שבח' אין זה ר"ה מקור היש של הפרי שהוא היש המתהווה מהאין. אמנם האור הכה הכללי על כללות ענין הצמיחה זהו בחי' האין הנמשך מהיש האמיתי כו'. והדוגמא מזה יובן למעלה. דבח' יש האמיתי הוא בחי' התצטות שאינו במדר המשכה ואינו במדר מקור לעולמות אף לא בבחי' מקור כללי, כי אינו במדר שייכות לזה כלל כו'. ובחי' האין של היש האמיתי הוא בחי' הגילוי שהוא בחי' הארה לכך לא בחי' העצם ה"ה בחי' המשכה מן העצמות כו'. והיו שנק' אין לפי שהוא בחי' הארה לכך כו'. אבל מ"מ האור הוא מעין העצם וכשם שהעצם מובדל בערך כמור"כ האור הוא במעלה ומדרג' גבוה שהוא מובדל בערך עדין מבוחי' העולמות מצד עצם מהותו כו'. ונב"ל במשל דכה הצומח דכשם שכה הצומח העצמי הוא מובדל בערך מצמיחה גשמיית כן הארתו הוא ג"כ בבחי' הבדלה בערך כו'. כמור"כ הוא בחי' האין של היש האמיתי שהוא מעין המאור ה"ה בבחי' הבדלה בערך מן העולמות שאינו בערך מקור לעולמות כו'. וגם להיותו בבחי' העדר המציאות משו"כ אינו במדר מקור עדין כו'. ומה שהוא בבחי' מקור לעולמות זהו רק הארה מבחי' האין של היש האמיתי כו'.

בס"ד, יום ב' ד'י"ה, רס"ט

אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים. הנה אני לדודי ודודי לי ר"ת אלול וס"ה יד יורי"ן והם מ"ם יום שמר"ח אלול עד יוה"כ שיהי' משה בהר לקבל לחות האחרונות שנק'. ימי רצון וכמ"ש ואנכי עמדתי בהר כימים הראשונים מה הראשונים ברצון אף האחרונים ברצון כו'. והרועה בשושנים הוא כמ"ש בזהר בהקדמה בהחלתו מה ששנה אית לה חליסר עלין דסורין לה אור והי כנס"י אית לה חליסר מבילין דרחמי כו'. וצ"ל דהלא כנס"י הוא בחי' מלי כנודע ויגמור"ד תו בבחי' הכתר ושרשן בבחי' פנימיות הכתר כמ"ש במ"א. וצ"א מוה"ע רכנס"י אית לה חליסר מבילין דרחמי כו'. גם מה זה שייך לענין אני לדודי כו'. ולהבין זה צלד"ק משנת"ל דבהג' מדרג' יש זאין ויש אין בחי' האין של היש האמיתי בחי' מקור להיות הנברא הא' מצד עצם מהותו שמובדל בערך מהיש הנברא והב' מצד העדר המציאות של כו'.

והנה ענין העדר מציאותו הוא בחי' הפשיטות שלי. דכמו שתמצא הוא פשוט בתכלית כמור"כ והארה כו' ג"כ בבחי' פשיטות כו' וענין הפשיטות ה"ה בחי' העדר המציאות כו'. וכמו האור שהוא פשוט היינו שהוא בבחי' העדר המציאות דמציאות הספי' ה"ה וחסד כו' הן בהכלים אבל בהאור לא יש מציאות הספי' עדיין, והיו בחי' הפשיטות של האור כו'. וכמור"כ הוא בבחי' האין של היש האמיתי בחי' הפשיטות של הוא בחי' העדר מציאותו כו'.

הגשמות עדיין, וכשם שהוכח הצומח עצמו הוא כה פשוט לגמרי כמור"כ הנה והוארה המתפשט ממנו הוא כה כללי לכל דבר צמח. היינו כללית הנה להצמיח אבל לא כה פשוט השיך לכל צמח הפרט ולהצמיח בפועל כו'. כ"א כה כללי להצמיח כו'. כי כה הצומח עצמו הרי אין לו שייכות לענין הצמיחה שהוא כה כללי על הצמיחה כ"א הוא כה עצמי כו'. הנה המתפשט ונמצא ממנו הוא כה להצמיח, אבל רק כה כללי, היינו לכללות ענין הצמיחה (והוא שנותן מקום ואפשרות לענין הצמיחה כו') לא שהוא בחי' שייכות להצמחם ולהצמיח בפועל כי הוא מעין כה הצומח עצמו, ולכן הוא מובדל בערך מלהיות כה פשוט כ"א בחי' כה כללי לכל כו'. וממילא מובן שאין בו החתלקות פרטי' כלל מאחר שהוא רק כה כללי על ענין הצמיחה כו'. ומ"מ מאחר שהיו רק אור כה הצומח ה"ה רק כה כשם אין לכך, שהרי אינו עצמי אלא הארה לכך מעצם כה הצומח עצמו כו' (ולכן הוא בבחי' כה כללי ע"כ כנ"ל. וע"י מציאותו וכל להיות אחר' בחי' ההארה פרטיות שהוא כה פרטי' להצמח כו'. ועמ"ש בר"ה יונת' תר"פ פ"א) ואח"כ כשנגדל הפרי הרי נעשה ליש נבדל מהכח שממנו נצמח פרי' זו, ואיננה בבחי' אין כ"א בחי' יש גמור מורגש בכל החושי' בטעם ובריח ובמשיש וכדומה כראי' כו'. ונמצא כי יש כהן ג' בחי' יש זאין ויש כו'. אמנם מובן שאין צמיחת הפרי מהארת כה הצומח העצמי שהרי הוא כה כללי עדיין כנ"ל ואיד' יצא ממנו הצמח הנשמי, ובפרט שהוא מין נבדל פרטי כו'. ואם נא' שזהו ע"י העלאת מ"ן מהדבר הנורע שאם זורעים גרעיני תפוחים מתעורר הכה הפרטי של תפוחים שיש בכלל של הארת כה הצומח לצאת מהעלים אל הגילוי כו'. ואם יורעו שקדים יצמחו שקדים כו' הרי כ"ן ה"י אפ"ל בפירות הנורעים, אבל מה נא' פרטי מיני עשבים שולם מינים רבים עד כי חול לספור והם אינם נורעים כלל. ומרוע במקום זה יצמח עשב זה ודקא ובמקום השני צומח עשב אחר, וכן יש גם פירות שאינן זורעים וכמו תפוחי יער כו'. וגם מאחר שהיא כה כללי היינו רק לכללות ענין הצמיחה, הנה אינו שייך שהגרעיין הנורע יהי' העלאת מ"ן אליו. דהנה כה הכללי הנ"ל הרי אי"ז כמו כלל ופרט דבכלל ופרט הרי בתכלל נכלל הפרטים, ופי' העלאת מ"ן מאיזה מין פרטי מתעורר בחי' הפרט שבהכלל ונמשך מההעלים שנותן מקום לענין הצמיחה כנ"ל ואין הפרטים כללים בו כו'. ובכח כללי כה אינו מניע העלאת מ"ן פרטי כ"א העלאת מ"ן כללי דוקא הוא שמונע לשם והמשכה היא אינו שומע"כ בחי' המשכה פרטיות כ"א מה שמאיר בחי' כה הכללי כמו שהוא כו'. דמור"כ יובן דבהארת הכה הצומח הכללי לא יגיע בחי' החלאת מ"ן מודיעת הגרעיין הפרטי כו'. אך הענין הוא שבהאין יש ב' מדרג' והא' בחי' האור והכח הכללי הנמשך מהכ הצומח העצמי, והב' מה שנגמשך ממנו (ע"י עצמים כו') בחי' כה פרטי מקור להיות מקור להצמיח משה, שבכח זה יש התחללות כחות פרטים להיות מקורים להיות מקורים לצמחים פרטי' כמו הנה להצמיח תפוחים והנה להצמיח שקדים וכן כל מיני פירות ועשבים הכל כחות פרטים

הגשמות עדיין, וכשם שהוכח הצומח עצמו הוא כה פשוט לגמרי כמור"כ הנה והוארה המתפשט ממנו הוא כה כללי לכל דבר צמח. היינו כללית הנה להצמיח אבל לא כה פשוט השיך לכל צמח הפרט ולהצמיח בפועל כו'. כ"א כה כללי להצמיח כו'. כי כה הצומח עצמו הרי אין לו שייכות לענין הצמיחה שהוא כה כללי על הצמיחה כ"א הוא כה עצמי כו'. הנה המתפשט ונמצא ממנו הוא כה להצמיח, אבל רק כה כללי, היינו לכללות ענין הצמיחה (והוא שנותן מקום ואפשרות לענין הצמיחה כו') לא שהוא בחי' שייכות להצמחם ולהצמיח בפועל כי הוא מעין כה הצומח עצמו, ולכן הוא מובדל בערך מלהיות כה פשוט כ"א בחי' כה כללי לכל כו'. וממילא מובן שאין בו החתלקות פרטי' כלל מאחר שהוא רק כה כללי על ענין הצמיחה כו'. ומ"מ מאחר שהיו רק אור כה הצומח ה"ה רק כה כשם אין לכך, שהרי אינו עצמי אלא הארה לכך מעצם כה הצומח עצמו כו' (ולכן הוא בבחי' כה כללי ע"כ כנ"ל. וע"י מציאותו וכל להיות אחר' בחי' ההארה פרטיות שהוא כה פרטי' להצמח כו'. ועמ"ש בר"ה יונת' תר"פ פ"א) ואח"כ כשנגדל הפרי הרי נעשה ליש נבדל מהכח שממנו נצמח פרי' זו, ואיננה בבחי' אין כ"א בחי' יש גמור מורגש בכל החושי' בטעם ובריח ובמשיש וכדומה כראי' כו'. ונמצא כי יש כהן ג' בחי' יש זאין ויש כו'. אמנם מובן שאין צמיחת הפרי מהארת כה הצומח העצמי שהרי הוא כה כללי עדיין כנ"ל ואיד' יצא ממנו הצמח הנשמי, ובפרט שהוא מין נבדל פרטי כו'. ואם נא' שזהו ע"י העלאת מ"ן מהדבר הנורע שאם זורעים גרעיני תפוחים מתעורר הכה הפרטי של תפוחים שיש בכלל של הארת כה הצומח לצאת מהעלים אל הגילוי כו'. ואם יורעו שקדים יצמחו שקדים כו' הרי כ"ן ה"י אפ"ל בפירות הנורעים, אבל מה נא' פרטי מיני עשבים שולם מינים רבים עד כי חול לספור והם אינם נורעים כלל. ומרוע במקום זה יצמח עשב זה ודקא ובמקום השני צומח עשב אחר, וכן יש גם פירות שאינן זורעים וכמו תפוחי יער כו'. וגם מאחר שהיא כה כללי היינו רק לכללות ענין הצמיחה, הנה אינו שייך שהגרעיין הנורע יהי' העלאת מ"ן אליו. דהנה כה הכללי הנ"ל הרי אי"ז כמו כלל ופרט דבכלל ופרט הרי בתכלל נכלל הפרטים, ופי' העלאת מ"ן מאיזה מין פרטי מתעורר בחי' הפרט שבהכלל ונמשך מההעלים שנותן מקום לענין הצמיחה כנ"ל ואין הפרטים כללים בו כו'. ובכח כללי כה אינו מניע העלאת מ"ן פרטי כ"א העלאת מ"ן כללי דוקא הוא שמונע לשם והמשכה היא אינו שומע"כ בחי' המשכה פרטיות כ"א מה שמאיר בחי' כה הכללי כמו שהוא כו'. דמור"כ יובן דבהארת הכה הצומח הכללי לא יגיע בחי' החלאת מ"ן מודיעת הגרעיין הפרטי כו'. אך הענין הוא שבהאין יש ב' מדרג' והא' בחי' האור והכח הכללי הנמשך מהכ הצומח העצמי, והב' מה שנגמשך ממנו (ע"י עצמים כו') בחי' כה פרטי מקור להיות מקור להצמיח משה, שבכח זה יש התחללות כחות פרטים להיות מקורים להיות מקורים לצמחים פרטי' כמו הנה להצמיח תפוחים והנה להצמיח שקדים וכן כל מיני פירות ועשבים הכל כחות פרטים

והנה הצמיחה שאחר הרקבון כו'. וכ"ז הוא דוקא כאשר בהמרירות ה"ה מרגיש את האור האלקי ממה שנתחדק דאו דוקא המרירות היא אמיתית וידי' צי"ז הצמיחה אר"כ כו'. משא"כ כשהוא בבחי' עצבות דהיינו שאין בו הרגש אור האלקי שאי"ז מרירות אמיתית כ"א אראם גיפאלין קיטש שלא יהי' מזה שום צמיחה כו'. אמנם גם בהמרירות אמיתית אין כאן בחי' גילוי אור ממש כ"א הרגש האור מרחוק ואין שנתחדק מזה כו'. ועיקר המרירות הוא מההתבוננות אין שהוא רחוק כו'. ואינו דומה לענין הבחי' דלעתיד דבבחי' כזואו כו' שזוהו בחי' גילוי האור ממש כו' ומצפים בגילוי הוא שנועשה הבחי' כו' (וכמ"כ יש בעבודה בתפלה לפעמים כאשר מתבונן בענינים נעלים ונלאים דאז"ס שנורגש בנושע ה"ה בא לירי בכי' עי"ז כו'. וכמו זלמן עיניו דמעות גבי רע"ק. וכמו עיניו לכ דואג כו' וכמ"ש במ"א) וגם שם הוא מפני שאינו בבחי' כלי ערזין אל האור ועי' הבחי' נעשה בבחי' כלי והיינו להיות בבחי' ביטול ממש כו') וכמ"כ בעבודה בהביטול הנעשה עי"ז הרגש ההתבוננות דכאשר מתבונן באיזה ענין אלקי ומאיר הענין בגילוי בנושע שנועשה עי"ז בבחי' קירוב לאלקות שכל הפעו והצונו הוא רק בעיניו אלקות כמו בחורה התפלה כו'. וגם בכל עניניו הגשמיים תכלית כוונתו הוא האלקות שבוהו כו'. הנה ביטול זה הוא בחי' ביטול היש בלבד שחרי' סבת הביטול אינו מצד האור האלקי שמאיר עליו וגם שיש כאן גילוי אור אלקי בנושע זהו מה שבו עי"ז עבודתו ויגיעתו בהתבוננות והביטול הוא בכח עצמו ויגיעתו ה"ז בחי' ביטול היש בלבד כו' ולכן באמת בחי' האור האלקי שמאיר בנושע עי"ז ההתבוננות הוא בחי' יודעת המציאות ללבד ולא בחי' גילוי המהות (כמו הגילוי שמלמעלה כו') לפי שזוהו מה שבא עי"ז עבודתו וממילא הביטול ג"כ רק בחי' ביטול היש ללבד כו'. ולפי אופן השונו כן הוא יודע ומרגיש את האלקות (שזוהו בחי' הגילוי בנושע כו' והכל בבחי' המציאות ללבד כו') ולפי"ז זה הוא הביטול שלו כו' שכ"ז הוא שיש כאן בחי' קירוב ודיבקות באלקות שחרי"צ האחדות באלקות כו'. הנה באמת בעיני הדביקות האחדות אי"ז אמיתית ערזין רק ביטול הישות יש בתמצית של השכל שזוהו בחי' ואין של ההשגה כו'. דהנה כל השגה היא בחי' יש בבחי' השגה מורגשת שנתפס בכלים וחושים וכאור"ד ודומה בריבוי סברות וטעמים כו'. ואחר ההשגה כשבא אל נקודת המציאת לידע אמיתת נקודת ההשכלה היינו אמיתית נושא המשכל' הבא מכל ההשגה שאז מתבטל כל ישות ההשגה והכלל בנקודה זו שהוא הנושא הבא מכל האירכות כו' שזוהו רק ביטול היש ללבד, שחרי' בכדי לבוא אל נקודת המציאת הוא עי"ז ששולל פטיי ההשגה ולבושי ההשגה כו'. דכל זמן שהוא מלושב בהשגת הענין לא יבוא ולא ירגיש את הנקודה המציאת היינו עצם נושא המשכל אין ומה הוא כו'. כ"א כאשר פושט א"ע מלבושי ההשגה ומפסיק א"ע (ער טראגט זער צואה) לידע את עצם הענין ה"ה בא אל הנקודה התמצית כו'. הרי

ומש"י' אינו בבחי' מקור מאחר שאינו בבחי' מציאות כו'. וכמו האור שמהווה עי"ז הכלי דוקא וכמ"ש באגה"ק איהו ונרמתי' * בהם ועי"ז מאין ליש שוא"א להיות ההתהוות מאחר כ"א עי"ז הכלי כו' (אך שם הוא מצד מעלת האור שהוא מובדל בערך מן מציאות היש כו'. אמנם ענין הפשיטות כולל ב' ענינים שהם ב' מעלות, והיינו ענין תבדלת הענין וענין הענין המציאות כו'). ועוד יבין ענין הענין המציאות של דהנה בחי' האין של היש האמיתי עי"ז שהוא בחי' האהר' לכו מ"מ ה"ה בחי' דביקות במקורו, ולואת הוא בבחי' אין ואפס בעצם מהותו דכלא חשיב כו'. דליות בבחי' שהוא בחי' גילוי העצם ה"ה בחי' קירוב דביקות במקור וא"כ נרגש בו בחי' מקורו שהוא היש לגבי מקורו כ"א באמת שאינו תופס מקום ומציאות כלל כו'. והענין הוא דהנה יש ב' בחי' ביטול ביטול היש לאין וביטול אמיתי שנקי' ביטול עצמי. דביטול היש הוא שהיש חוזר להיות בבחי' אין והביטול שלו הוא מצ"ע לא מצד האור העליון שמאיר עליו כ"א בעבודתו ויגיעתו בכח עצמו. וכל ביטול הבא עי"ז עבודה ויגיעה הוא בחי' ביטול היש בלבד. וכידוע ענין טווח ויגיעה ה"ע זכור וביטול הכלים שהוא רק ביטול הישות ללבד כו'. וכמ"כ יבין דהביטול שבכח עצמו דהיינו עי"ז עבודה ויגיעה הוא בחי' ביטול היש משא"כ כשהביטול הוא מצד גילוי האור עליון הוא בדרך ממילא בלי עבודה ויגיעה והוא בחי' ביטול אמיתי כו'. ויבין זה כמו במשמיות רקבון הגרעין שנורקב עי"ז הוריעה בארץ ונפסד אצרתו שהוא ביטול ישותו הקודם שא"ז מצד הכח הצומח כ"א עי"ז הוריעה בארץ ה"ה נרקב עי"ז להלויות הארץ שוכנס בו ומתבטל בעצמו כו' (מ"מ אינו דומה כמו הרקבון שלא בארץ כו' מזה צמיחה. והיינו שהרקבון הוא שום צמיחה משא"כ כשנורקב בארץ יהי' מזה צמיחה. והיינו שהרקבון הוא במקום שיש הכח הצומח. ועי"ז שא"ז מצד הגילוי דהכח הצומח מ"מ הוא עכ"ס במקום שנומצא כו'. והווצמה מזה בעבודה יודע דרקבון בעבודה הוא המרירות. ועי"ז שהמרירות הוא בנושע מפרטי מחדו"מ של כל היום מתממל' בנושע כו'. שעושה חשבון צדק בנושע מפרטי מחדו"מ של כל היום מתממל' בנושע כו'. מ"מ צ"ל בזה ג"כ הרגש הטוב דהאור האלקי שנתחדק מזה דאו יש חיות אלקי בהמרירות ויהי' עי"ז הצמיחה בבחי' עבודה בשמחה כו'. דעיקר העבודה צ"ל בשמחה דוקא רק שאאר"ל עבודה בשמחה כ"א כאשר יהי' חחלה המרירות כי השמחה היא מאחר שמאיר בנושע עי"ז ההשגה ההתבוננות שלו בתפלה כו'. וכאשר יש העלמות הסתוריים על הנפש הנעשה עי"ז המחדל' שלא להי' תמה, הרי אינו מאיר האור האלקי בנושע כו'. ועי"ז שהוא ממאיר דחשבונא בפרטי עניניו ומתממל' בנושע עי"ז ה"ה מסיר בזה ההעלמות וההסתוריים כו' ונעשה כלי שיאר אור אלקי בנושע כו'. ולכן הסימן על מרירות אמיתית הוא השמחה שאר"כ כפי"ש בסש"ב. והיינו דכאשר המרירות הוא אמיתית ה"ה מסיר באמת ההעלמות וההסתוריים ויהי' אר"כ העבודה בשמחה כו'.

וגמרות בהם : כ"ה בנפסיק, ואוצ"ל : ונרמתי' חו לנראו בהם.

הסיבה מה שבעת ההשפעה יש להמקבל חיות רק בהענין הרבה יותר באי"ע מכפי שחשב או מדבר הענין לעצמו ונדמה להמקבל שהוא מפני שחסר לו דבר בההשפעה ובאמת אינו כן רק להיות שובל להשפעה מהמשפיע אנו מאיר בזה האור העצמי כו'. ולכן כאשר מעמיק בהענין וקאים אדעתי דרכי להבין עומק ופנימיות הכונה נעשה אצלי חיות בהענין כמו בעת שקיבל מהרב כו'). ומפני זה ה"ה מתבטל בעצם מהותו שנעשה כאין ואפס וכל"ח ממש ולא בבחי' ביטול היש לכד שזה מצד האור העליון המופלא ומוברל ממנו שמאיר עליו ששם הוא באמת כלא כו' (וי"ל רב כתי' ביטול הנגל הי"ע כי בחי' אין המבר' ב"ה עם לכן גרתי דתקס"ב ובת"ה בדרושי וישלח ובמא שה"ו ב' * בביטול שבביאור והנ"ח כו'). ובעבודה הי"ע הביטול דתי' דתי' בחי' ראיית המהות דאלקות שנעשה בבחי' ביטול במציאות ממש וכמו באהבה בתענוגים שהעיקר הוא בחי' הדבקות והכליון וההתכללות באלקות ולא שהוא רק בבחי' ביטול הישות כ"א העיקר כאן הוא הכליון והאחדות כו'. וזהו מצד האור הנגלילי הגבול המלמעלה דיקא. וכידוע בבחי' ראי' דתי' אי"ז מכה עצמו ויגיעתו כ"א מה שנוגתים לו מלמעלה וכמ"ש במא דהיגיעה ששייך בהשגה ואח"כ בהשגת הפלאת הענין ואח"כ בהכרת הענין וכ"ו הוא ענין בבחי' כלי לזה ה"ה ראיית המהות שע"ז אינו שייך יגיעה כלל כ"א כאשר הוא ענין בבחי' כלי לזה ה"ה זוכה מלמעלה שניתן לו בחי' ראי' והתאמתו בעצם מהותו ממש בבחי' ביטול במציאות כו' וכד"כ ב' בחי' ביטול הנגל הוא כענין המכוי' במ"א ב"ב * ביטול דתיקון הוא בחי' ר' כקנה שחוצ"ע והלישות לכד (ועי"ז הוא רק מה שסובלים וא"ז שהי"ע ביטול היש לכד כו'). והי' הנעשה עי"ז גילוי אור עליון שלמעלה מתחת דתיקון שנעשה עי"ז וכמ"ש במ"א. ועמ"ש בעצם מהותם עד שמבלי אשר ימצא ראש וסוף ומקבלים זמ"ז בבחי' תאין של היש האמיתי שהביטול הוא בבחי' ביטול אמיתי וביטול עצמי תאין של היש האמיתי שהביטול הוא בבחי' ביטול אמיתי ונעשה בחי' תפיסת דסיבת הביטול הוא מצד הרגש בחי' היש האמיתי שע"ז נעשה בחי' האמיתי כן הוא באמת כו' כו' והוא כו' ביטול אמיתי ומוקיר שבהמקור דהיינו לגבי בחי' יש האמיתי וכל אין ואפס ממש כו'. ותעיק שדרי' הוא לבדו הוא ואפס בלעזד ממש כו'. ובבחי' תאין והגלילי של היש האמיתי שמאיר ונרגש בו מקורו ה"ה בבחי' ביטול זה כו' (וי"ל שבבחי' נרגש א"ד שהוא לבדו הוא ואפס כו' ונעשה בו ג"כ הביטול באופן כזה כו' או שע"ז הרגש בחי' יש האמיתי נעשה בחי' הביטול הנגל' ונענין כ"ע כו' אולם הוא כו'). וזהו דוקא בבחי' תאין של היש האמיתי להייתו קרוב ודבוק כו' (ו"ש בס"ש ב' פל"ה בתג"ה שא"ס הוא אחד האמת שהוא לבדו

ב' בביטול : כ"ה בגוסי"ק, ואוצ"ל : ב' בחי' ביטול.
ב' בביטול : כ"ה בגוסי"ק, ואוצ"ל : כ"ה בחי' ביטול.

ישוה בא עי' יגיעתו והפשטתו כו' (שח"ע) ביטול הכללי והישות כו'). ובהקדוה התמידיה באמת שאיר בזה גילוי אור רב הרבה יותר מבהשגה הקודמת. אבל האור הזה ה"ה בא מההשגה ואי"ז מה שמאיר לו בהענין איתו גילוי אור שלמעלה מהשגה כ"א מה שבא עי' ההשגה כו' (והוא ג"כ רק בבחי' יגיעת מציאות לא בחי' המהות כו'). ולכן בהקדוה התמידיה הגם שהיא מופשטת נפרטי ההשגה מ"מ נרגשים בזה גם פירטי ההשגה (רק שזן בבחי' המשטה ג"כ כו') והיינו מפני שמהם ועי" בא ההרגש הזה כו'. ולואת גם בהעבודה בבחי' ומדרי' זו הגם שהיא יותר בבחי' דבקות ואחדות מכמו בהעבודה הנגל' שע"ז השגה והמבוננת כו'. מ"מ הי"ז ג"כ רק ביטול היש לכד דהיינו רק ביטול ישותו לא בחי' אמיתי ההתאחדות דגם במדרי' זו העיקר הוא עדיין בחי' ביטול האמיתי הוא כשמתבטל מצד אור העליון ויגיעתו כו'. אמנם בחי' ביטול האמיתי הוא כשמתבטל מצד אור העליון שמאיר עליו וכמו העומד לפני המלך שמהיר עליו גילוי יקר תפארת גדולת המלך שמתבטל בהליכתו אל המלך כמו שמוגי' אליו והוא בחי' ביטול הישות שליו לכד שמבטל בה"א אבל כשבא לפני המלך ומתגלה אליו ביקר תפארת גדולתו ד"ה כמ"ש במ"א אבל כשבא לפני המלך ומתגלה אליו ביקר תפארת גדולתו ד"ה מהבטל או בעצם מהותו כו'. ודמה תלמיד היושב לפני רבו שמתבטל בעצם מהותו מהתפלת שכל הרב כו'. דהנה הביטול התלמיד לפני הרב בעת ההשפעה יש ב' ענינים היא' ביטול הכללי והחשים שלו שיהי' רק כלי לקבלה. והיינו שלא ישתמש בכלי השכל רק בעת ההשפעה לחשיג הענין ולהבינו לעצמו כ"א כלי שכלו יהיו או רק כלים לקבל את אור השכל הנשפע לו. וההשגה הרוכסטיקית שבעת ההשפעה הי"ז בא בדרך ממילא כו' וביטול זה הוא ביטול הישות שלו לבד. דבשעה שאינו מקבל מהרב וחושב את שכל הרב לעצמו הי"ה משיג את הענין וכלי שכלו משתמשים או להבין הענין דה"ה מתבטל מצי' וכה"ג שהוא או בבחי' יש דהשגה כו'. ובעת ההשפעה שכל גדול ה"ה נקטן בענין ההשגה רק כשיש לו החוש להנח כלי שכלו בבחי' תחת עצמותו הוא יותר כלי לקבלה כו'. וההשגה היא בדרך ממילא כו'. וזהו ביטול היש בלבד והביטול הוא אל ההשפעה לבד כו'. והוא שמתבטל אל עצם הרב מצד התפלה שלו. והיינו מה שבעת ההשפעה מאיר גם עצם שכל הרב משפיע כלל אל התלמיד וכידוע דבכל ענין שכל יש כמו שהשכל הוא אצל הרב בעצם שאינו בערך המקבל כלל ולגבי כו'. ומדרי' זו אינו תופס מקום כלל שכל המקבל וכלא חשיב ממש כו'. והשכל העצמי הזה בחי' להשיפע כלל אל המקבל ובהכרח שיעלים אור שכלו בעצמו וישפיע לו דין בחי' היצוגיות השכל כו'. אך הנה ידוע דכל צמצום הוא רק לגבי המקבל לא לגבי המשפיע. ולואת אצל המשפיע מאיר אור שכל העצמי גם לאור הצמצום והתעלים כו'. וזהו סיבת ריבוי האור והחיות היש בההשפעה מפני האור הפנימי שמאיר בה כו'. והמקבל הגם שהפנימיות נעלם ממנו מ"מ הוא מרגיש גם את האור הפנימי (וואת היא

אין ואפס אינו בערך והגדר מקור לעולמות לא בבחי' מקור פרטי וגם לא בבחי' מקור כללי כו' ובחי' האין של היש דעולמות זהו מה שנמשכה הארה בבחי' האין העצמי כו' והארה זו אינה בבחי' דביקות כ"כ ואינו בבחי' פשיטות ובבחי' העדר המציאות ושייך שם בחי' התכלית הכחות והמדרג' פרטיות לחיות בבחי' מקור לכל פרטי המדרג' שנחטפו כו' כי בחי' הארה זו יש לה עדר ושייכות אל העולמות כו'. וע"פ הג"ל יוכן דכ' בחי' אין הג"ל הגם ששיניהם נכ' אין מהם עיקר השם אין הוא כמו שם המושאל, הנהגה בחי' האין של היש אמיתי אבל בהאין הג' השם אין הוא כמו שם המושאל, הנהגה בחי' האין של היש בבחי' אין ממש דהיינו מצד הפשיטות שלו דענין הפשיטות הניע העדר המציאות כו' כג"ל. ומכ"ש מצד הביטול יתכן לקרואו אין להיותו בחי' אין בעצם כו'. משא"כ בחי' האין הג' הרי אינו בחי' פשיטות בעצם ושייך בו מקור פרטי הזכרים שנחטפו כו'. וגם אינו בחי' ביטול בעצם בחי' העדר המציאות, שאם הי' בבחי' פשיטות ובבחי' העדר המציאות לא הי' אפטר להיות מקור לעולמות. כי הדבר הפשוט הוא מובדל בערך ואין לו עדר ושייכות למציאות דבר מה (מה שיכול להיות המפשטות מהדבר הפשוט הוא בבחי' בל"ג דוקא וכמ"ש במ"א בפ"י אנת הוא חד ולא כחושבן ולפי שהוא חוד בבחי' פשיטות לואת התפשטותו הוא בבחי' לא כחושבן בבחי' בל"ג כו'. וכל בחי' פשיטות כו' היינו בלי בחי' מציאות דבר כו' וכמא' האר"ז כהיא בוציגא דאתפשט לכל סטר ועיבר וכד דייקת בהון לא תשכח אלא בוציגא תוא שתצטם הוא א' פשוט ומשוי' המפשטותו הוא בבחי' בל"ג. ובחי' פשיטות העצמית הוא גם בהתפשטותו בלחודי' דפשיטות העצמות הוא ג"כ בהתפשטותו לא תשכח אלא שיהי' מהדבר הפשוט בחי' גבול ומציאות כו'). ואם הי' בבחי' ביטול אבל לא שיהי' מהדבר הפשוט בחי' גבול ומציאות כו'). ואם הי' בבחי' שיית' בבחי' העדר המציאות הרי לא הי' בבחי' מקור דכל מקור בהכרח שיית' במציאות דבר מה כו' וכמו אידי דטרודי למבלע לא פליט שווח ג"כ בעיניע כשתעילת טרודה לקבל מעילתה אינה בבחי' עילת להעליל שלמשה במנהג כו'. וכ"ש בענין ההתהוות שצ"ל בחי' כח הפועל לפעול דבר ההתהוות והוא הרבה יותר מענין עיניע (וכמ"ש במ"א דע"ע הנה התהוות העליל בא בדרך ממילא ע"י התפשטות העילת, משא"כ בישי מאיין שלא יהי' בדרך ממילא כ"א ע"י פעולת האין לזרות היש כו') וענין הביטול דהעדר המציאות הוא הרבה יותר מהביטול דבחי' בבחי' אמיתי כו' וכנ"ל במשל ביטול התלמד לפני רבו כו'. וא"כ אם הי' בבחי' העדר המציאות אין יהי' בבחי' מקור ליש המתהוות אלא בהכרח לומר שהוא בבחי' מציאות דבר מה כו'. ומה שנק' אין היינו שהוא בבחי' לא דבר חוץ לגבי בחי' דבר דהיינו מציאת היש דעולמות הוא בבחי' לא דבר כו' והו מוכרח מצד העולמות נופא דכשם שמציאת היש מכריח לומר שהמקור המתהוו הוא בבחי' מציאות דבר (משא"כ כאר ומאור אין האור מכריח שהמאור הוא בבחי' מציאות מה, כי המאור אינו

במקורו לואת יש שם בחי' הרגש הג"ל ובחי' הביטול דכילא קמי' כל"ח כו' * ולואת בחי' האין של היש האמיתי הגם שהוא בחי' גילוי העצם לבד, מ"מ אינו בערך מקור לעולמות מאחר שהוא בבחי' אין ואפס בעצם אין יהי' בבחי' מקור לכל מקור בהכרח ה"ה בבחי' מציאות דבר מה כו'. וכמ"ש במ"א דמדת המלי' הוא בחי' יש דאין מלך בלא עם כו'. ולכן מקור ההתהוות הוא מבחי' המלי' דוקא כו'. והו דרוד לא הי' לי שינן מעצמו כי הכלי לגילוי אור חיותו דאז"ס הוא בחי' הביטול דוקא דלכן אז"ס אורה בחי' דוקא כמ"ש בש"כ ומל' להייתה בחי' יש אינה כלי לגילוי אז"ס והו דלא הי' לי היין בעצמו כו'. והיינו דלהיות בחי' מקור זהו דוקא כשהוא בבחי' מציאות דבר מה כו'. וא"כ בחי' האין הג"ל שהוא בבחי' אין ואפס אינו בגדר בחי' במשל דכח הצומח דב' בחי' אין זהו בבחי' מקור כללי ג"כ הגם שנת"ל במשל דכח הצומח דב' בחי' אין זהו בחי' מקור כללי ומקור פרטי מ"מ י"ל דבחי' זו שבהאין שבהחי' אפס ממש מצד הביטול אינו גם בבחי' מקור כללי כו'. ויוכן זה ע"מ באור חיות נפש האדם יש ג"כ ג' מדרג' הג"ל דיש ואין ויש. דהנשמה עצמה ה"ה למעלה מבחי' הנשמה ובבחי' גילוי לגמרי כמו כל עצם שאינו נמשך ומתלה בעצמותו כו' והי' דמיון לבחי' יש אמיתי כו'. ובחי' הארת הנשמה הוא בבחי' אין כו' והכחות כמו שבאים בהנשמה בכלל הנהגו זהו בחי' יש כו'. והאין יש בו ב' מדרג' דהנהגה אי' במדרג' בראשית פי"ד הי' שמות נקראו לה נר"ו ח"י, ורי יחידת הגם שנת' בכ"ד שהוא בחי' עצם הנפש הנהגה הוא ג"כ רק הארת הנפש לבד שהרי אר' הי' שמות נקראו לה היינו להנשמה אי"כ גם יחידת היא שם הנשמה ולא עצמותה ונדודע דנק' יחידת ע"ש שמקבלת מחיך כו' והיינו שגם יחידת היא בחי' הארת הנשמה שהנשמה עצמה היא בחי' יש שנמשל לבחי' יש האמיתי, ובחי' יחידת אל הכחות בחי' האין של היש האמיתי כו'. ובחי' ח"י הוא בחי' האין השייך אל הכחות הגלויים ונדודע שהוא היינו הארת עצם הנפש כו' ויודע דבחי' יחידת אינו בבחי' של היש האמיתי היינו הארת עצם הנפש כו' ויודע דבחי' יחידת אינו בבחי' מקור כלל לגבי הכחות גם לא בבחי' מקור כללי כו' וכמ"ש במ"א (ומ"מ הוא בבחי' מקור למקור מאחר שהוא בבחי' הנשמה מן העצמות כו'. ועמ"ש באמ"ב שער הק"ש פ"י וספ"ח) (ולמעלה י"ל שזוהו בחי' עתיק בכלל ובפרט הוא בחי' רד"א שנק' לא ידע ולא אחידע, דהביטול דלא ידע הוא יותר גם מבחי' או"כ כו' כמ"ש במ"א) והדוגמא מהו יוכן בבחי' האין של היש אמיתי שמפני בחי' האחדות והפשיטות שלו ומצד העדר מציאותו שהוא בבחי'

הוא ואין וזהו תו היא מדרג' הח"י כו' היינו שבו"כ בחי' הביטול העצמי דהוא לבדו הוא ואין וזהו כו').

*) (וכל מה שייתר קמי' יותר ללא כו' כמ"ש באמ"ב ד"ה קטנה היינו שיש כמה מדרג' בהביטול כמו אין וזהו ואפס בלעדו ואין עוד כו' וכמ"ש במ"א וכ"י הוא לפי אופן מעלת האור והקירוב והביקות כו' לפי אופן מה הוא בחי' הרגש מקורו הביטול כו').

כר) נראה האמת כמו שהוא שאינם בבחי' יש ומציאות כלל כר' (וכמ"ש בס"ש"ב ח"ב שההארה וכל מה שנברא הכל כלול במקורו ובטל במציאות ממש כר') והנה"ע"ה"ר"י אחר דבשי"ה"ר שם הוא ענין האחדות דלהיות דמש"ה"ר א"א להיות מציאות העולמות רק ע"י ההסתר דש' אלקים דשמש ומנן ה"ר אלקים כר' ולזאת בשי"ה"ר הוא בחי' אחד שלא יש שום מציאות יש ודבר נפרד כלל כ"א הכל בטל ומיוחד ממש במקורו כר', והנה בחי' אין הוא דכולא בערך העולמות ואינו נגדר מקור להם כר' ולזאת שם הוא הדיעה דכולא קמ"י כלא חשיב כר', והנה שנה"ל דהאין הוא ה"ר אלקים בחי' מקור כללי כר' מ"מ מצד בחי' זו לא ה"י מתחזק מציאות היש כר' וכמשנת"ל במש"ל דצמיחה דזאתה הנה הצומח עצמו הוא רק לכללות ענין הצמיחה לא להיות צמיחה גשמיות כר' (וכמו הש"י שפע היותו ל' מהות מ"מ אין שם מקור ליש כלל וכנ"ל וכמ"ש במ"א) וכמ"כ הוא בחי' אין הנ"ל שאין שם מקור בבחי' מקור כללי ג"כ כר' (ונק' מקור למקור רק בזאת שהוא נמצא כר') וכ"י הוא בבחי' האין של היש האמיתי שהוא ענין העצם דבחי' יש האמיתי והיינו שהוא בבחי' פשיטות ובבחי' הברזל הענין העצם והיינו שיש בבחי' מקום שייך לומר שהן כלא חשיב כר', אבל בחי' האין ה"י שאינו בבחי' דביקות במקורו ומכילא אינו ענין מקורו שאינו בבחי' פשיטות והברזל הענין כ"א יש לו שייכות אל העולמות וש"יך שם מודר' בבחי' התחלקות פריטי' שהן מקורים לכל הפרטים שנתחזקו כר' (וכמ"ש במ"א בענין בבחי' אלקים נ"א אלקים קדושים ל' רבים כר') ה"ר לגבי מודר' זו העולמות תופסים מקום מאחר שהן מקורם המהות אותם כר' וא"כ אא"ל שהן כלא חשיב כר' כ"א בחי' ביטול היש לך כר', והיינו שנראה שם אין שתעיקר הוא הנח האלקי המהות ומחי' את הנברא כר' וא"י שהנברא צריך להתחדש תמיד ממקורו וא"ל תחבטל מציאותו וא"כ אינו מציאות דבר לעצמו ולא נמו פעולת אדם שלאחר גמרו הכל ע"מ א"צ אל האדם וא"כ ה"י הנבראים שאינם לעצמו משא"כ הנבראים לגבי למעלה כר', ועוד זאת ביטול הנבראים שאינם מופספים שום שלימות במקור המהות כי ישנם כלולים בו קודם שנתחזקו וגם לאחר שנתחזקו כר' וכמ"ש בדרוש י"ט של ר"ה רס"י בשי"ה"ר וילך איש מבית לוי. וכ"י ה"רע ביטול היש לך לא בחי' ביטול במציאות כי לגבי מודר' זו ה"ה עכ"פ תופסים מקום ומציאות כר' רק שבטלים בבחי' ביטול היש לך כר'. וכמ"כ יובן ב' דעות הנ"ל בהארה אלקית גופא דבחי' האין הוא ה"ה בבחי' ביטול במציאות שהוא בבחי' אין ואפס ממש דלהיותו דבוק

(וגם מכר' במ"א דאפי' בבחי' האין של היש דעולמות הנה מצד עצם האין הההות הוא בבחי' ריחוק. והיינו מה שנתעורר ברצון להיות בחי' יש אבל אינו נתפס ומתפעל ברצון זה כר' וכמ"ש מהו בדרוש י"ט של ר"ה רס"י, בשי"ה"ר אדם כי יר' וא"כ אין היש תופס מקום כר'. וכ"י בבחי' האין של היש האמיתי גם שהוא בבחי' מקור כללי מ"מ אינו תופס מקום כלל כר').

מקור לאור כ"א שהוא נמצא ממונ בדרך ממילא ולכן מהאור א"א לנו לידע אופן מציאות המאור בעצם מהותו כר'. והיינו גם באור חיי השמש שהוא ענין המאור היינו שמתחזקו אנו יורעים שהמאור מהותו אור, מ"מ אופן מהות האור אין ומה הוא אין אנו יורעים מהותו כי המאור הוא נבדל בערך מהותו שאינו מקור אלא רק שהוא נמצא ממנו כר', וכ"י למעלה דבאמת אין חיינו ענין העצם ממש כר' וכמ"ש מהו במ"א בשי"ה"ר אור ורוע לצדיק) כן הוא מברר"ה שהמקור הוא בבחי' לא דבר, כי א"א להיות תחתיו דבר מדבר, דהיינו יש מ"ש. וכאשר אנו רואין מציאות דעולמות יש תוכחה שנתחזקו הוא מאין כר', אבל כ"י הוא רק לגבי המציאות דעולמות לא שהוא בבחי' מציאות דחתי דחתי שולגבי בעצם מהותו הוא בבחי' מציאות דבר רק שהוא בבחי' מציאות דחתי שולגבי היש דעולם הוא בבחי' לא דבר כר', והנה מה שאנו קוראין אותו אין הוא ע"ש שהוא בחי' לא דבר דבר כר', והנה מה שאנו קוראין אותו אין הוא מושג לנו שה"י מהותו אינו ידוע לנו כלל (דא"כ ה"ר לא ה"י מציאות יש כר'). וכוונת דאלקות הוא רק ידוע מציאותו ולא מהותו כר' ומה שידוע מציאותו ג"כ אינו בבחי' ידועה ממש במציאותו אין ומה הוא כר', ולכן אנו קוראין אותו אין כר' אבל לא שהוא בחי' אין בעצם כר' ונמצא דעם היותו דשניהם נק' אין מ"מ אמתה שם אין הוא בבחי' האין של היש האמיתי שהוא בחי' אין ממש בבחי' פשיטות ובבחי' הענין המציאות ממש ולכן באמת אינו בערך מקור העולמות כלל (ורק בהו שהוא בבחי' המשכה עכ"פ ה"ה בבחי' מקור למקור כר' כנ"ל. וא"י שהוא בעצם בבחי' שייכות אל העולמות רק מה שבוה שהוא נמצא יוכל להיות א"כ ההארה השייכה לעולמות כר', אבל הוא בעצם אין לו שום שייכות כלל כר'. ומובן שהו בברר"ה היותו גבוהות וכנ"ל בענין רד"א וכ"ה כשרשעו למעלה כר') והאין ה"י הוא רק בבחי' לא דבר לגבי העולמות אבל בעצם מהותו הוא בבחי' מציאות דבר ויש לו שייכות אל העולמות להיות בבחי' מקור להם כר'. וכ"י הוא מפי שהו הארה הנמשכת ע"י צמצום הסתר ואינו בבחי' דביקות ממש לזאת הוא בבחי' מציאות ובבחי' מקור לעולמות כר'. ועפ"י יובן אין שה"י דעות דר"ע הם באלקות הן לגבי העולמות ר"ל הדיעה האלקית באופן הנכסול של העולמות והן בהארה אלקית גופא. דהנה הדיעה האלקית קמ"י כלא חשיב יכול להיות רק בהאור האלקי שמוכדל בערך מהותו כר' ומה שהוא בערך העולמות ה"ר העולמות תופס מקום לגבי מודר' זו וא"י שייך לומר שהן כלא כר'. רק מצד האלקות שמוכדל בערך מהותו שאינו נגדר מקור כלא חשיב ממש, והוא כ"י אופנים הוא שאינם תופסים מקום כלל כלל וה"ה כלא ארעא כלא חשיב כר'. ועוד זאת שבאמת אינם בבחי' יש וכמו כל דיירי ארעא כלא חשיב כר'. והנה לגבי מודר' זו אין העולמות תופסים מקום ע"י תצטום כנודע וא"כ א"א להיות מציאות יש ומה שנתעשה מציאות יש הוא רק כר' וכמ"ש במ"א ולזאת לגבי מודר' זו דהיינו בחי' האור כמו שהוא למחיצ' והוסתר (וידוע לגבי עצם האור אין שום צמצום והסתר כלל

הוא בחי' הרחמים וסדר השתל' שהן בבחי' גבול ומדה כח' אבל אב' הרחמים הוא בחי' הרחמים דאז"ס שלמעלה מהשתל' שהרחמים דשם הן בבחי' בליג' דלהיות שלא נתמצצם בבחי' סדר השתל' (וגם כללות השתל' אינו תופס מקום כלל כח') לכן נמשך משם הרחמים בבחי' בליג' כח' (ולבד השתל' הרי באור פני מלך חיים כתיב) ולזאת בחי' היגמיה"ר שהן מבחי' פנימיות הבהר הרי בבחי' רחמים בלתי מוגבלים כח', והנה אני דמיה"ר אלו עד יתה"ש הן ימי רצון המלך שאר גילוי בחי' יגמיה"ר כח', והנה אני לדודי ודודי לי ר"ת אלו המהברות בחי' לא ולו גילוי בחי' יגמיה"ר ברא' ובמל' דעיקר בחי' ד"ת הוא בחי' מל' וכמשי"ת וס"ת די' ורד"ן הן המ"ם יום מר"ח אלו עד יוה"ש שהן ימי רצון כח' וע"א הרועה בשושנים שהנה כמאמר הנהר מה שישנה כח' אורף הכי כנס"י את לה תליטר מפליך דרחמי דהנה כמאמר הנהר מברר מענין בחי' המל' והמ"ל דענין בנין המלך הקדוש דא' הוא גילוי בחי' פנימיות במלכות שיהי' גילוי אז"ס בעולמות כח'. וה"ע גילוי בחי' יגמיה"ר במל' שהנה גילוי בחי' אז"ס במל' להיות הגילוי למטה כח'. וכפ"ט לפשטוה"ל שע"י ההמהברות דבחי' דעת עליון וד"ת מאיר בחי' עצמות שלמעלה משניהם כח'. והנה אני לדודי ודודי לי המהברות בחי' ד"ע וד"ת שמאיר בחי' גילוי עצמות אז"ס בבחי' מל' ולמטה והיינו בהמ"ם יום דמיה"ר עד יוה"ש (ומתם נמשך הגילוי בבחי' מל' כל השנה) ולכן הן ימי רצון כח'.

ב"ד. ש"ת. רס"ט

אנכי הוא מוחה שפיערן למעני' וצ"ל מה"ע"ע ב"ש אנכי. הלא במ"ת בחי' אנכי פ"א כמ"ש אנכי ה"א אשר הוצאתיך מאמ"ע דבמ"ת ה"י גילוי אלקות שהי' מאיר גילוי אז"ס למטה וכמ"ש וירד ה' על ה"ס ועכ"ר"י פדהו נשמתו כח'. ומ"מ נאמר פ"א אנכי, ולמה נאמר ב"ש אנכי, וגם צ"ל מ"ש מוחה שפיערן למעני' כמו שא"י האדם בשבילי שאיננו מוכן מה שיירך זה למעלה והלא זאם צדקת מה מתן לו כח' ואם תטאט כח' שאיננו נוגע כלל למעלה ולא נרתנו המצות אלא לצרף בהם את הבריות וא"כ מה שיירך לומר למעני' כח'. ולהבין זה לית"ק משנת"ל בענין אל דעות ה' שהנה דעות ד"ע וד"ת הן באלקות. וד"ע הוא בהתארה אלקית שלמעלה מעולמות וד"ת הוא בהתארה המתמצמת להיות מקור לעולמות.

ורנה כר"כ ב' מדרי' הנה"ל ד"ע וד"ת. ד"ע באצ"י וד"ת הוא בהתארה בחי' מל' דאצ"י שמאיר לכ"ע. דהנה נה"ל דככרי שהי' המהות הנבראים מאז"ס ב"ה צ"ל צמצום והסתר האור להיות נמשך רק בחי' הארה דהארה לכד' כי מבחי' הגילוי דאז"ס אצ"ל התהוות הנבראים שהרי הנבראים הם

במקורו נרגש בו מקורו היש האמיתי וממילא הוא בבחי' אין ואפס דכל"ת ממש כח' שז"ע העדר המציאות מצד הביטול שלו כח' כנ"ל. אבל בחי' האין ה"ב ה"ה בבחי' מציאות דבר מה כנ"ל לזאת בחי' הביטול דשם אינו בבחי' ביטול במציאות ממש כ"א בבחי' ביטול היש לכד' כח'. וה"ש כי אל דעות ה' שהי' דעות הן באלקות שגם ד"ת היא דיעה אלקית כמו ד"ע ומה שהדיעה העליונה נק' דעת עליון היינו שהוא בהתארה אלקית שלמעלה מגדר העולמות עש"י נק' ד"ע כח'. וד"ת היא בהתארה האלקית כמו שמתמצצם להיות בבחי' מקור לעולמות דכוונה הצמצום הוא בכדי שיהי' מציאות יש ויהי' ביטול היש לאין כח'. דהנה ידוע שיש יתרון מעלה בחי' על יחודי' שבה דוקא בשלם אמירת הפונה העליונה כח' דהרי נתארה הקב"ה להיות לו דירה בהתחונים דוקא. והנה שותפית הפונה כח' עליונה כח' בשביל עולמות כ"ע דוקא והעיקר בשביל עולם התחתון. וכמ"ש בסש"ב פל"י דכל המשתל' והירידה ממדרי' למדרי' אינו בשביל עולמות העליונה כח' כ"א בשביל עולמות התחתון כח' שיע"י ביטול היש נשם הפונה העליונה להיות לו דירה בהתחונים שיהי' גילוי אלקות למטה כח'. והגם שעיקר הגילוי דאלקות הוא בבחי' יחודי' כח' ד"ע כח' הענין הוא דע"י בחי' יחודי' שהוא ביטול היש נעשה עש"י המהברות ב' הבה"י דיוח"ע ויחודי' כח'. וכמ"ל כהונא דאינו מתירידין לעילא באחד היינו באחד היינו דיוח"ע ויחודי' כח' ויחודי' כח' דוקא דאחד בחי' יחודי' למהו אחד באחד היינו היחוד דיוח"ע ויחודי' כח' שזה דוקא ע"י העבודה דביטול היש לאין למטה כח'. ועוד זאת שעש"י נמשך גילוי אור עליון שלמעלה גם מבחי' יחודי' וה"ע אל דעות דש' אל כולל ב' הדיעות דעם היוזם רחוקים ומ"מ כנ"ל בחי' עצמות אז"ס כולל ב' המדרי' יחד כח'. ומשך נמשך להיות המהברות ב' הדיעות כח'. ולזאת בהתחברותם מאיר גילוי אור עליון יותר כח'. והנה אל דעות ה' ששיניהם הם אלקות וע"י הביטול דד"ת נמשך גילוי ד"ע בוד"ת וגם בחי' עצמות אז"ס שלמעלה מבחי' ד"ע כח'. והנה ולו נתכנו עליות הכתי' לא באל"ף הקרי' לו בוי"ו והיינו כח' דיעות תת"ל דבחי' ד"ע להיות שזוהו בהאור המובדל מהעולמות ואין העולמות תופסים מקום כלל כח' לזאת שם ולא באי שאיננו נוגע כלל מעשה התחתונים כח' אבל בבחי' ד"ת שחולמות תופסים מקום הרי שם ולו בוי"ו שנוגע ותופס מקום מעשה התחתונים כח' והנה בחי' אלו יש לו והיינו התחברות דב' בחי' הנה"ל וכמבט"ל זהב דיעות מהבריים יחד וזו מאיר בחי' לא באי בבחי' לו ב' חו"ע גילוי יגמיה"ר המאירים בהוש אלו ור"ה ויוה"ש דהנה ידוע דיגמיה"ר הן בכח' וע"ה שהן בבחי' אור"י מ"מ שרשם הוא בבחי' פנימיות הכתר דוקא כמ"ש במ"א. ולכן הן בחי' רחמים פשוטים דהנה בחי' רחמים רבים ורחמים פשוטים בבחי' כליג' הוא דוקא בהאז"ס המובדל מהעולמות. וכידוע דענין הרחמים הוא ביותר במי שהוא גבול במדרי' וכמו רחמי השר הם יותר מהרחמים דא"ס הפשוט ומכ"ש רחמי המלך הם ביותר מפולס כח' וכמ"ש במ"א. וכמ"ל יוכן למעלה דבחי' רחמים פשוטים הוא דוקא בבחי' עצמות אז"ס ב"ה כח' יש אב' הרחמן ואב' הרחמים דאב' הרחמן